

Francesc M. Rotger

Les pel·lícules de terror (les antigues, més que les modernes; no hi ha comparació possible, amb tots els meus respectes, entre Bela Lugosi i el lamentable Freddy) provoquen una fascinació (¿malaltia?) en els nins i els adolescents. Després, quan van creixent, aquests nins i adolescents (alguns) es converteixen en creadors escènics. I, tot d'una que poden, recuperen aquestes referències en els seus espectacles. Fa poc que la companyia catalana Vol Ras ha visitat el Teatre Principal de Palma amb un nou muntatge, *Intrígulis*, que no amaga aquesta referència. Curiosament, El Tricicle, l'altra formació capdavantera del teatre gestual de l'àmbit de llengua catalana (i d'Espanya en general) també, va tocar aquesta tecla a un dels seus darrers espectacles, *Terrífic*, que, no sé per què, no va arribar mai a presentar-se a Ciutat.

En qualsevol cas, quan el teatre es posa terrorífic, no té més remei que apropar-se al cinema per trobar referències. Fa molt de temps que el teatre deixà de produir el plaer de la por als espectadors. Això era quan Bram Stoker feia de col·laborador d'un actor, molt conegut a la seva època, que precisament practicava aquest gènere. Però, tot d'una que el cinema va fer les seves primeres passes, va quedar clar que el teatre no li podia fer la competència; en altres aspectes sí, en aquest, no. La por, pel que sembla, funciona molt millor en llauna (i amb efectes especials) que en viu i en directe; misteris de la naturalesa humana. És per això que fa anys i més anys que el terror ha desaparegut dels escenaris, com no sia en pla de conya, cas de Vol Ras i del seu *Intrígulis*.

Aquest espectacle, en el qual Toni Albà (que també ha visitat aquest dies Palma; el Teatre del Mar, amb un altre espectacle, *Brams o la kumèdia dels horrors*) hi ha col·laborat, no amaga, tampoc, referències a altres gèneres propers: la intriga (fins i tot al títol) i la fantasia (el mateix Albà

reconeix la influència de *Delicatessen*, *La ciudad de los niños perdidos* i *Brazil*). A un món cada vegada més global, sembla clar que teatre i cinema (i altres arts) intensifiquen les seves relacions, s'influeixen mútuament i construeixen ponts que uneixen els seus personatges, els seus mons, les seves històries. Això sí, quan es parla

de terror, el cinema guanya un parell de cossos (o més) d'avantatge. La imatge que es mou sembla més inquietant que les persones que es belluguen. ❖